

[MARINA RUBIO](#)

[EN RESIDÈNCIA A
L'INSTITUT INFANTA ISABEL D'ARAGÓ](#)

[MEDIACIÓ
A BAO A QU](#)

[AMB LES PROFESSORES
BRUGUÉS OLIVELLA
I ESTHER VILLANUEVA](#)

PRESENTACIÓ **Marina Rubio** (Zaragoza, 1986). A través de la pràctica escultòrica, el treball de Marina Rubio assaja maneres d'interferir en la lectura de la cultura material, especulant sobre l'origen i la forma de les coses amb les quals compartim la nostra vida quotidiana, així com experimentant amb els processos de transformació vinculats a la matèria que les conforma, que habitem i ens construïm. Les seves obres, sovint neixen des de l'estudi d'una materialitat concreta, es mouen entre allò residual, en contraposició a allò construït. Transiten per allò accidental, lúdic o l'atzar, treballant amb processos conscients però que habitualment impliquen una pèrdua de control sobre els resultats.

Llicenciada en Belles Arts per la Universitat de Barcelona. Al 2015 es trasllada a Bilbao, per cursar el màster de *Cerámica, Arte y función* a la Universitat del País Basc. Fins al 2021 va ser artista resident al centre de producció artística La Escocesa, de l'Ajuntament de Barcelona, on va participar activament a l'associació gestora de l'espai.

Ha exposat a diversos espais del territori, Swab, Arnou, Centre d'Art Contemporani Fabra i Coats, El Born Centre de Cultura i Memòria, Museu Nacional de la Ceràmica i les Arts Suntuàries (València), Fundació Vila Casas (Palafrugell), CERCO, Sala Juana Francés (Zaragoza), Institut Aragonès d'Art i Cultura Contemporània Pablo Serrano (Zaragoza), Tangent Projects (Hospitalet), Biscaia Aretoa (Bilbao), Intermediae (Madrid), Biennial de Casablanca, entre d'altres. Ha realitzat projectes educatius en col·laboració amb el CCCB (Centre de Cultura Contemporània de Barcelona), MACBA (Museu d'Art Contemporani de Barcelona), La Escocesa, el centre de cultura comunitària Harinera (Zaragoza) i altres centres culturals i instituts. Amb el artista Juan David Galindo Guarín, formen el col·lectiu Marco i Guarín, produint obres de gran format que transiten des de l'escultòric a la instal·lació, per parlar de l'obsolescència arquitectònica, la ruïna, l'arqueologia i l'artifici en relació a la producció política de la història.

Des de 2021, forma part de l'equip del centre d'art Santa Mònica, com a directora tècnica d'exposicions.

**PUNTS
DE PARTIDA**

El mont Testaccio és un pujol artificial format, exclusivament, per les restes de milions d'àmfores. Està situat en la zona portuària de l'antiga Roma. En l'actualitat té un perímetre de gairebé un quilòmetre i una altura pròxima als 50 metres sobre el nivell del mar. Des de sempre, va cridar l'atenció tant als habitants de Roma com als seus visitants, i una de les hipòtesis més reiterada per a explicar l'origen de la seva existència és la idea, proposada ja a l'Edat mitjana, que la muntanya és un abocador estatal únicament constituït per àmfores que van portar a la ciutat oli des d'Andalusia (85%), l'Àfrica del nord (10%) i altres províncies del Mediterrani (5%). Una excavació que des de 1989 realitza un equip espanyol dirigit pels professors Blázquez i Remesal ha permès comprendre aquesta teoria.

D'on procedeix l'argila que es va emprar per a fabricar les àmfores? Quins processos de transformació va sofrir l'argila per a convertir-se en matèria primera de fabricació de les àmfores? Quins

procediments terrissaires es van utilitzar? D'on provenien les terrissaires que les van fabricar? Quins processos de transformació es van aplicar a les àmfores perquè esdevinguessin utilitàries? Com es va realitzar el trasllat de les àmfores fins a Roma? Per on van viatjar? Quin era el seu preu un cop arribaven a Roma? Qui utilitzava les àmfores en la vida quotidiana? Quin ús es feia d'elles? Com es van destruir les àmfores una vegada despullades de la seva utilitat? Com es van traslladar els trossos fins al Testaccio? Com es va anar construint la muntanya? Qui la va construir?

Són moltes les preguntes que ens llença un tros d'atuell trencat, tantes com les possibilitats que ens ofereix per a imaginar una altra lectura sobre la seva existència.

INSTITUT

L'Infanta Isabel (Sant Martí de Provençals) va participar en la primera edició d'EN RESIDÈNCIA (2009-2010), de la qual va resultar l'obra "Deu mil hores", amb Salvador Juanpere. El seu procés de creació va ajudar a fixar molts dels elements que han esdevingut característics del programa. Posteriorment, ha acollit les residències d'Antònia del Río (2013-2014), Martí Anson (2015-2016), Tanit Plana (2021-2022) i Paulina Flores (2022-2023). Una vegada més, l'Infanta Isabel torna a participar amb un grup d'alumnes de 4t d'ESO.

L'Infanta Isabel d'Aragó va iniciar la seva trajectòria l'any 1962 amb la voluntat de formar els nois i noies de les famílies obreres que s'havien establert al barri -nascut en l'expansió urbanística de Barcelona cap el riu Besòs-. Per la pedagoga i científica Angeleta Ferrer (Barcelona, 1904 – 1992), professora i directora del centre en els primers anys de funcionament, l'Infanta Isabel "Ha estat sempre un centre vibrant interiorment, que es renova constantment i que té un desig de superació inestroncable."